

מוֹסֵרָה

כתב עת מבית "הלבה ומוסרה" • חדש שבוע • גיליון מס' 3 • מפעלי אורות הלבכה • מוסדות "שובי נפשי" תכב"ץ

דבר מו"ר ראש המוסדות

מו"ר כה"ד הגאון המקובל רבי עזרא מנגדור שליט"א
ראש מוסדות "שובי נפשי" תכב"ץ

את המשעה אשר יעשה - פרק ב'

כאמור בפרק הקודם כאשר קושת המקומות וחדרתו, אוינו מוטל על המאריך להעיר על אופן הלבוש (זהו כרונו מעשה עם ר' שלמה סרי בענין זה).
קדמיון למשעה היה האצל מו"ר רבבי חיים אלכסנדר זוקל' בבית הכנסת הגרול, והנה נכסה אחד מבני עמיינו שהיה בגיל העמידה, והוא לבוש בחולצה עם שרוללים קצרים, אך שמאリー ראה אותו נכסן, אמר לו האם באחת אהרי עבדה בטחנית חיטים ברוחים שאחיה נכנס לבית הכנסת עם שרוללים קצרים.
זאת ועוד אם יש ילדי שוראים את חריפותו והנהגתו בתקף בית הכנסת אויש יותר לעורר אצל את הcessון והאחוות. אם זה השאר העזרות של הקוראה והמסורת שבנה ובונינים אחרים.
אוצר עוד הנגהה שמתהנה החינוך, והוא כי כאשר הרית הולך עם כא"מ לבר"כ בית סלם לפני עלות השחר, היי הציבור מתחספס ללמידה לפני תפלה שחרית, ובוגרי זמן שהשור הפיציע היה מאירי שלמה סרי זוקל' אומר ל': תלך תראה אם כרב-air המורה, והייר חורן ואומר לו כי אני רוואה את השינוי ברקיע והאריך המורה. פנים אחת אמרות: לא: מאירי אך אתה שולח אותו לראות אם האריך המורה אני ילד קסטן, ואין המאריך סומך על דברי. ענה לי: בזמנינו זה יש לנו ומנים ערוכים בלחחות ואת השעונים המורים לנו את השעה, ולא צרכיסים לעודות קסטן, אבל המשעה שאני עשה הוא לחך ווועך לראות במושח את השינויים אשר נרנשין ברקיע ואיז זוניג התפלגה הנבקעים על ידיהם. הארות בונות ומחייבות אלה הם העדרות של הנגהה אצלי של המנהיג.
הארות אביהות אלו וכיציא בהם היוצאות מפי המאריך המשמש לדוגמא שלימה ומופתית, כאשר הוא מעד לילד קסטן נתקיך הדבר והערעה בזכרונו, וכאש גול נזכר באותה דמותה מביאה אותו לידי העיטה ואודה אל אותו המאריך אשר קנה לו את ההסתכלות הביראה בהמשיכויות אותה הנהגה.

דבר המערכת

בשבועות אל שננו קוראים בתורה כברשות הלהות והטהלה כלשונם של הרוכב, יש לעמוד על נקודה חשובה הממלצת גם את סוד ונגала העתידה לבא.

נאמר בפרשת שמות: **עַקְשָׁה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַכְּבָדָה וַיַּשְׁמַע פָּلָחִים אֶת נָקָעָם וְוּ.**
וכتب רבינו בסי' למדך שאין תפלתו של אדם שלמה כאותה שדרא יתר מקובלת והוא העלו לזרקה. וכן תמצא בכתוב הביבא עלי' שהוא הענין הזה, הוא שאומר: **"הַתְּעַסֵּף עַל נִפְשָׁתְךָ וְכַרְתִּי וְתָבָא אֶלְקָפְלָתְךָ"** ובטיח הנביא שהחפה שהוא מותן הצער ועטיפת הנפש היא הנכסת לפניו אל הכל קדשו יתברך.

בימים סדרפים אל אשר עם ישראל והאנשיות כולן בבחור החול המופשט, נהג דודים והז אבודטע אשבעירות צדקה ומוצקקה הרוח מתקבשים לצלות תפילה עקרה, צעיקים וגועים, ואף אנו אין לנו לא לנצח אומנות אבותינו, ולזוקק אל ת, וזה תפלת זו מותך הצער תינבס אל היכל הלהחש נואלנו ופורת נפשנו. אכ"ר.
מפעלי אורות הלבכה, מערכת 'מוסרה'.

מחשבה כהלה

בחיד הגאון רבי אברם אריה שליט"א
רב ביהמ"ר תורה וחוויה ביב' וראש מיל' נגה בנתן תל אביב

בעניין לימוד תורה שלא לשמה

הגוי בפסחים: אומרות לעולם עסוק בתרואה אפי' שלא לשם שמתוון שלא לשם בא לשם.
ויש להבהיר, שהרי בעתינות זו תニア היה רב בנהרין אמר כל העוסק בתרואה לשם תורה נועשית לו סם המוות וכו'. ועיין לכמוהר"ר יוסף צבייר זצ"ל שהעליה בספרו החשוב אמונה ה' (עמ' רענן) את מאמרי חז"ל בטלמוד וזוהר, והשבר על שאלה זו על פי דיקן מרבני הרמוז"ל (פ"י מה' תשובה הליה), שככל מאמרם הנ"ל נאמר רק לענין נשים וקיטנים וכל עמי הארץ עיי' ש'.
ויעוד עיין מ"ש הרמוז"ל בתשובה (מהדו' בלאו כרך ב' סי' תנ"ע), ודודאי העיקר והלמוד לשם וריך מי ימוד טוב שילמד שלא לשם מאשר שלא ללימוד כלל, שמתוון שלא לשם בא לשם. עיי' ש'.
ואפשר עוד על פי מה שפרש הגרא"ש שפירא זצ"ל, הדאomer מלכתחילה שרצו לעסוק לשם הריך הוא מתגרה ביצה"ר ואוי העובדה גודלה מיידי להכניינו, אך כמשמעותם עמו כביכול שלא לשם "בזה מצלה להכניינו שלא יתגרה בו, וכל זאת בתנאי שמטטרוח ריך כדיד דוחותה מהחנגורות בו, אכן מטורחו כבר מתחילה לגעגע לשלשות".
ולפי"ז כוונת הגוי לעולם יעסק אפי' שלא לשם, הינו רק שמטטרוח להגע ל"לשמה" זהה מותר, והאיסור הוא הין שמטטרוח רק לעולם, ומהודיעים בויה לשון ריבינו הרומו"ל שא"אahumis על המון העם למדוד לשם בזאת שכתוב (ה"ד) שrok לנגבנים בייחוד אפשר לפנות שילמדו לשם, משא"כ שאר אינשי, וכי שצין הכס"ם שם "ולא לכולם" והובן.
אם מצינו כאלה שלםוד שלא לשם ולא הגיעו לשם, הוי מפני שכתחילה למדוד רק שלא לשם, ולא היה בדעתם להגיע לשם.

חמדת גבורה

כמהה"ר יצחק וננה וצוק"ל מגאוני וגדוולי חכמי תימן מותך תכלאל פעמון זהב

רבינו חי ופעל בתימן לפני כ-400 שנה נודע כאחד מגדולי החכמים והותרים בברכה כתבי ים רבים. רבינו התגורר בכפר "מעבר", דרוםית לגנואה, למד בילדותו בבגעה אצל רבי יוסף עראקי-הכהן, לאחר מכן לימד אצל רבי שלמה הכהן בעיל סוף לר' ילחם שלמה", שרבץ יצחק מרובה להבאים בחיבוריו בדברים בשם. יתכן שלמד גם אצל רבי סעדיה קורת. מקום אחד בספריו, ענייני תפילה הדרך, הוא מזכיר דבר הלהבה בשם של רבי יהונתן מורהו בעל ספר המזוחה על השם. ובינו לבין הפה צותה הקבלה למחיהו התפנס מכך בדורותיו וספריו למדו. בן דורו, הרב שלמה חרואו מכנה אותו "מארו הגולה הרוב המזוחה". מהרץ' מוכרו בתכניות בלאשון "אויגונין מורה" יצחק וננה".

דיני ברכת המזון

כל האוכל פת מחמתן מני דין האפיה בתנור, נוטל ידיו תחלתו וմברך על נתילת ידים, ואחר כך מברך על הפת המוציא, ולבסוף ד' ברכות. וכן פת הבאה בכיסין, והיא פת שמתובלת בתבלין וגילואה בשמנן ודבש וכיוצא בה, או שעשויה כיסין כייסין, מברך עליה תחללה המוציא ולבסוף ד' ברכות, והוא שקבע סעודתו עליי, אבל אם לא קבע סעודתו עלייה, מברך תחללה בורא מני מזונות ולבסוף ברכה מעין שלש. וכל פת שאין צורת הלם ניכרת בו, מברך עליי תחללה בורא מני מזונות ולבסוף על המזיה. ונראה קביעות סעודה, כגון ששעה סעודת השודר הברך או סעודת ערבית כולה בסינן ולא עשה עמה שום לחם. ואם בא לפניו פת חטים ופת שעורים, מברך על כל חיטים. היה פרוס של חיטים ושל שעורים, מניח פרוס בתוכו שלם, ומברך על שנייה, לפי שאין מברך על הפרוס אלא אם אין עמו כרך שלם.

בא לפניו פת שעורים ופת כוסמין, מברך על של שעורים, ולא יברך על הocusמין במוקם השוערים, אך ע"פ שהוכסמין ממן החיטים, אין מברכין עליהם עם השוערים, מפני שהשוערים נזכרו בתורה והוכסמין לא נזכר, שנאמרד "זרץ חפה ושלער" גומר. ועל החביצה, והן פרורי לחם שנדרקין יחד על ידי מפרק או על ידי תבשיל אחר, אם יש עליהם צורת פת, מברך תחללה המוציא ולבסוף י' ברכות. ואם אין עליהם צורת פת, מברך תחללה בורא מני מזונות ולבסוף ברכה מעין שלש. וכל האוכל פת שմברכין עליה המוציא, צריך ליטול ידיו תחללה עד הפרק שלפסת הדם הסמור לזרע, ומברך על נטילת ידים. ואפליו היהתה פת חריבה. אלא אם כן נוטל ידיו תחללה, ושומרן מליגע בשום לכלוך, והתנה עליהם שיhiro שומרן לכל עניין שצורך נטילת ידים. אם התנה עליהם, אפילו בברך, אין צריך נטילה פעם אחרת, והוא שלא יזריך מטונזין.

ובספר הזוהר, סימן לדברים שצריכין נטילת ידים "ושובות שטופתן", שטפטני נוטרין שטמע, טבול, פת, תפלה, גטילת ידים. וכן מברכין על דבר שטיבולו במסקין, אלא אם קיימה פת המוציא בלבד, אבל הנטילה צריך ליטול ידיו לכל דבר חזק מן הפירות, שאם אכל פירות, אין צריך נטילה, והונטלו ידיו לפירות, הרי וזה הנגס הרוח, אלא אם קיימו מלוכלים, שנוטל תחללה מפני הכלכל. ובסוף גוטל מפני הסכנה גם לאכילת הפירות אם היו לחין, שמא יעביד ידיו על עניין ויארע להן הזק מפני ליחות הפירות, לפיקר אם היו יבשין, אין צריך נטילה לבסוף. וכעת נוטל ידיו אחר האכילה אפילו אכל להם יבש, מפני סכתן מליח סדומית, שמא יעביר ידיו על עניין ויסמא.

א. את שנת פטירתו מוקובל לציין שנשנת התל' ליצירה. אבל הרעות קrho שער' ע"מ קג כותב שהרב יצחק וננה הוגלו מועש שארועה בשנת התה' ב. משמע שעתה בירוי בישת אගורו (ר' ר' שביבי הלולק) (ס' קנו) שקבעית סעדיה על פת הבאה בכיסין היא ודקה בטעות בדור ערב, אבל אם אוכל סעודת עראי באמצע היום, אפילו אם אוכל שיעור קוגען עראי, אין מברך המוציא. אבל הבית יוסף שזכה בסייעת בדור ערב, והוא שקבע בנסחנות עראי, אם אוכל שיעור שבוי אום קוגען עראי, והן פסק בראני ושתלוי ותם (ס' ק' ז'). ובודעת מהרץ' בוה' ש סדרה, שבגוגוותיו לשולן עירוך כרב כדעת הבית יוסף, ומואיד בישות פיעולין דיקן (ח' ס' ס' כרכ' כדעת שביל הלקט, גז' ג' בלארה מס' סדרה לשלוח ז' שמע שתמודד אם שיש כרכ' שלם, צריך לגוניה פרוסה בהרזה (ליק' ג' ב' שם הagan אבדום (ס' ק' ז'), שהוא כרב שלם של שפין שאנו מזמן שער, והוא בטל לוגוזה פרוסה והרשמה. ואפשר לומר שהזה גם כן דעת רבינו, כיון שבתחלה ובדרך בפת שלם של שעורין, ד' ברכות ח' ח. ה. לפי מהותבואר בשולן עירוך (ס' ק' ס' ס' ז') מודורן כאן שאנו מבושליך דודוקין ידו על ידי רוק, וגם זה תליי אם שתואר להם אז לא, אבל אם יש פרוסות כזית, אפילו ג' ב' תואר להם מברך המוציא. ואם תנבשל, אין תליי בתואר להם אלא אם יש פרוסות כזית או לא. ו. סימן ק' ס' ס' א. ג' דלא כשית הרמב"ם (ברכות פ' ה' א') שובר ברכך על דבר שטיבולו במשקה. וכל תיקון מורה"ו והא את מה שבסבב באביה במכהו ר' נטול בה הלשון י' מיטן לדברים שנוטלין את הידים ומברכין. ובמהורה וז תיקון וכותב שצירין נטילת ידים. ח' משמע, שבאותה שאר היופיות להן, נוטל רק לאחריהם לא לפניהם, וזה כפי מנגנון מפורסם בירין שאן נוטלים ידים לדבר שטיבולו במשקה רק אם מוטלים ממש המשקה, אבל אם יש על הידיים טופה על מנת להטפich אין נוטלים ידים כלל, אך דעת השלחן עירוך (ס' ק' ס' ז') והשתיל זתים (שם) שצריך ליטול ידים במשקה טופה ומטפה.

לוח הלכות ומנהגים כמנהג קהילות תימן - חדש שבט

על פי ההלכה ומנהגים - הלכה ומסורת

אבל כshawwl חיטים שעורורים קליים שכרכתם 'אדמה', אינם קודמים לברכת בורא פרי הארץ, ודינם כדין פירות שארן ברכותיהם שותע לעיל] זו' [ראשון לזרע בתורה], מחרומים [שני לזרע בתורה] ענבים [שלישי לקמאמ].

לקיים תhanaה [רביעי לקמאמ] רימון [חמשי לקמאמ]. אבל אם אין כל דיני קידימה אינם אמרו אלא שברצוחה לאכול משניהם, אבל אם אין רוצה לאכול, אין ציריך להקדם אפילו מונה לפניו.

בדיעבד אם לא בירך על הפירות שהיא צריכה להקדם מחמת מן שבעה או בחביבות, אם התכוון בפירוש לפטור את המין שישור החשוב, אין צורך לחזור ולברך על הפירות החשוב, אבל אם לא התכוון בפירוש לחזור, אפילו היה מונה לפניו בשעת הרכבה, צריך לחזור ולברך על הפירות החשוב, כגון דבר מושג.

אלא דרך גורא אלא דרך כוונה מופרשת. אך אם שבירך עליו תחיליה היה חביב לו יותר, אף שהיה צריך להקדם את המין שבעה תחיליה, מכל מקום בדיעבד אין לחזור ולברך על המין שבעה, כיוון שלדעת הרמב"ם צריך לחתילה להקדם את החביב].

מיד ברכה אחורונה על הפירות: אם אבל פירות משבעת המינים ופירות שארים משבעת המינים, כגון תمرנים ותפוחים, מברך ברכה אחורונה מעין שלש על העץ ואינו מברך בראוי פשות על התפוחים, כיון שהם נפרדים בברכת 'על העץ'. אבל כשמדובר על המוחה או על הגפן, אין פטור את העץ וצריך לברך 'בורא פשות' על התפוחים. אין פטור כלפי משקין בין ברכה ראהונה בין ברכה אחורונה. אם מברך כל מה מהיה, ומסתפק אם ציריך לברך על העץ, אין להוטסף על העץ מספק. הזכיר על העץ בסוף ולא הזכיר בתוכה, יש מהליקין בין הפסוקים אם יזיא ידי חובה, ולמעשה ספק ברכות להקל ואן לחזור ולברך. ראה שתaily זותים (ס"ר רח ס"ק לג).

י' שבט - יום שבת - פרשת בשלח

הוספת פסוקי ויט ויבוא ויט "תקה מרימים" בתפללה: בשבת זו מנהג רוב קהילות האשמי להוסיף אחר שירת הים פסוקי 'תיקה ויט'.

קריאת פסוקי ויט ויבוא ויט (פרק י' פסוקים יט - כא): מנהג קדום בתימן להמנין את הקול בקריאת פסוקים אלו ויטע מלאך קאלחים, ויבא פין מיתה מזקנים. ניט מלחה את ז' ו' ובזמןינו נשתחוו המנהיג מדורות, מושגים וכו'. הלהקה ומסורת (קובץ כב עמי' שמפל). כמו כן, בשבת חתן שמוסיפים בדוראים, אין להפסיק בפסוקים הללו. ראה הלהקה ומסורת (קובץ כב עמי' שמפל) בשם מוהר"ץ צוברי זצל'.

קריאת שירת ים: בקריאת שירת הים, אין מעילין לכל אדם, אלא נזהרין שיעלה אדם ירא שמים וдолב בשנים. המנהג שאין מפסיקים בקריאת שירת הים, אלא אחד שהוא גודל וירא שמים קורא את כלן. ראה הלהקה ומסורת (קובץ כב עמי' שמפל). מנהיגינו לקרו את שירת הים בניגן קול גל ערבית משמה מחול בחרdot קדש, בבחינת עבדו את ה' ביראה וילו ברעדה (לשון מהר"ץ צוברי זצל'). נעימת שירת הים, מנהג רוב קהילות תימן להתחל מזועש, ויש שנגנו להתחילה מאוז' ישיר. הלהקה ומסורת (קובץ כב עמי' שמפל).

הפטורה: "זקנני אללים ביטום הוהו" (שופטים סימן ד פסוקים כג כד, סימן ה פסוקים א - לא).

כ"ד שבט - יום שבת - פרשת יתרו

קריאת עשרה הדברות: בקריאת עשרה הדברות, אין מעילין לכל אדם, אלא נזהרין שיעלה אדם ירא שמים וдолב בשנים. עשרה הדברות, למסורת תימן נקרים תמיד בטעם עליון. בפסוקים לא תרצה לא תנאך לא תנוב, אף שפסוקים בתיבת לא' בטפחא, מכל מקום אין עשים הפסיק ג'il אלא הפסקה קצרה ומסמיכים מיד לתיבה שלalahria, כדי שלא ישמע תרצה וכ'ו. (הלהקה ומסורת שם בשם מוהר"ל קשת). יש קהילות שנגנו לעמוד בקריאת עשרה הדברות, והרבה מקהילות תימן לא נהגו כן. וכל אחד ינרגז ממנהג אבותיהם, ובבדל שלא יעמוד בין היושבים ולא ישב בין העומדים.

עלית לדים לששי: יש שנגנו להעתות הרבה לדים לששי בפרשא זו "זידר מושה".

הפטורה: "פְשָׁנַת מוֹת הַפְלָק אֶחָהו" (ישועה סימן 1 פסוקים א - ג, פרק ט פסוקים ה).).

ברכת החותש: אחר אמרית מי שברך והשכבות מברכים את החדש, אומר החזן 'ס'פ'ס'ין כובי' ק'הן ר' ראש ק'ק'ש א'ר' הא'ן [ק'ר'א'ת'נו ל'ש'ל'ום ב'ז'ום ששי ויום שבת]. יש שנגנו לעמוד בברכת החדש ויש שלא נהגו לעמודו.

כ"ט שבט - יום חמישי

מנחתה: אף הנוהגים ליטול על פיהם במנחת שאר נ'ים, אין נופלים על פיהם.

ג' שבט - ים שבת - פרשת ווארה

הפטורה: מפטירין "זיל ז'נ'ה עוד" בפה א'להם בק'בצ' וכו'. (יחזקאל סימן כח פסוקים כד - כ, סימן כת פסוקים א - א). ברכת הלבנה: במצואי שכת מברכים ברכת הלבנה למנוגה רוב הקהילות בפרט בימות הגשמיים).

ח' שבט - ים חמישי

ברכת הלבנה: מליל חמישי מתייחס זמן ברכת הלבנה לנוהגים להמתין תמיד שבעה ימים.

ו' שבט - יום חמישי - פרשת בא

הפטורה: "מִשְׁא מִצְרַיִם" (ישועה סימן יט פסוקים א כה). ויש שנהנו להתחילה בפסוק "בְּצֵאת הַקְרָא יְבָל שֶׁל" (ישועה ז). י"ד שבט - יום רביעי

מנחה: הנוהגים לומר נפיית אפיקים בכל יום במנחה, אין נופלים על פיהם.

ט"ו שבט - יום חמישי - ראש השנה לאילנות

סוח' זמן ברכת הלבנה:ليل חמישי אפשר לברך כל הלילה ברכת הלבנה סדר התפללה: נוגנים שאינן נופלים על פיהם בט"ז בשבעת. [כמו כל הארבעה ראש שנים מהם מיל' טובים ("עפ' שתלי ודים ובאור הנג'א"). אין אומרים למונח ותפללה לדוד.] ו/orה באורך ביצבור יוסף בר (ח' א' פ"ד ס"י טו)].

תענית והספד: אסור להתענית ולהספד ביום זה, כמו שאין מתעניינים ומספדים בשאר ראשי שנים שנזכרו במשנה יחד עם ט"ז בשבעת.

ראש השנה לאילנות: ט"ז בשבעת הוא ראש השנה לאילנות על פיהם של פירות ערען שבעה ונטע רביעי. וכן לענן מעשרות, והיינו פירות האלן שבאו לוענת המעשרות

קדום ט"ז בשבעת של שנה זו שהיא שנה ששית למשיטה, עפ' שנגמרו ואספו אורי ט"ז בשבעת, הם מותשיין כפי המשנה שעברה, שמספרין מזון מעשר שני שנוגג שנסמנים א' ב ד' של ממשה. וכן אם או שעונת המעשרות חרורי ט"ז בשבעת של פון שנה ומשער ערך עני. ראה רמ"ב (מעשר שני פ"א ב"ב) ושולון ערך (י"ד ס"ד שלא סע' קכח). וכן אין תורמין מפיריות שנחטו על פון ט"ז בשבעת על פירות שנגמרו אחר ס"ז בשבעת, וגם חרם אין תורמתו תרומה. ובאותה הולכים אחר לקטה, ואין תורמים מתרוגו שלקטו לפני ט"ז בשבעת על אטרוג שלקטו אחר ט"ז בשבעת. ראה שלחן ערך (שם סע' גז).

מנגנו ט"ז בשבעת: מוגן בספרים (ראה בני יששכר חודש שבעת מבאר ב) להתפלל ביום זה שיזדמן לו אטרוג מג מהורד למצאות ארבעת המינים. יש שנגנו ללבוש ביום זה בגדי שבת, מאחר שהו ראש השנה לאילנות גם האדם הוא נCKERא עץ השדה. [וכ' בליקוטי מהרי"ח]. מנגנו ק'ק' עדן לקורות בט"ז בשבעת את פרק א' ממסתכת ראש השנה אחר תפילה ערבית, וכן למחרת אחר תפילה שחרית.

אכלת פירות: יש מקהילות שראל שנגנו להרבות במימי פירות של אילנות ובפרט מפירות הארץ ישראל. ולא נהגו כן ברוב קהילותינו [ולכן השתיל זותים (סימן קל"א ס"ז)] לא בראיתם המהן אברם והרשות שונן בענין זה], ומכל מקום יש מקצת קהילות בתימן [במחוזות ערשב ועדר שערו מובללים כן על פ' החמדת ימים (ה' ב' טו בשבעת א'ות ב' ואילך). יש שערו מובללים או מטנגן את האטרוג שיצאו בו י' המצווה, ואוכלים אותו בט"ז בשבעת. דיני חמימה בברכת הפטורה: פירות שברוכותיהם שותה: אם יש שם ממין שבעה, צריך להקדם מן שבעה לברך עליו תחיליה, ואם אין שם מין שבעה, צריך להקדם את החביב תחיליה. [יש זומרים שחביב הינו מה שחייב לו תמים, ויש אומרים שהוא שחייב לו באותה שעה, וכן נראתה דעת רביינו השתיל זותים (ס"ק ג)].

אין ברוכותיהם שותה: אפילו יש שם ממין שבעה, ואפילו יש אחד שחביב לו יותר, אזיה שיריצה קידם, כיון שצורך לברך על פיהם. ונוכן לחוש לדעת הסוברים שיש להקדם את החביב תחיליה, וכשניהם חביבים בשווה, להקדם מין שבעה. ברכת עץ וברכת ארמה, אם חביב לו יותר פרי הארץ, אבל עליו תחיליה, ואם שים, יברך על העץ תחיליה (شتיל זותים ס"ק י'). ברכת עץ ואדמה קדומים לשחכל. י"ע עז, וכן ברכת בורא פרי הארץ וברכת הארץ, אזיה שיריצה קידם, כיון שאין ברוכותיהם שותה. שתיל זותים (ס"ק י'). ולמעשה נבלק בזה המנוגים, יש שנגנו להקדם ברכת בורא פרי הארץ לעין, ויש שנגנו להקדם את ה' תחיליה. כל הקודם בפסק קודם ברכבה, וזהו סדר הקדימה: חטה, שעורה [הינו כشعסה מהם חבשיל או כת הבאה בסכין שברוכם בורא מני מונות,

משפט בהלכה

בחד' הגאון רבי יצחק מוריולם שליט"א
ראכץ בתר עליית רב שכונת תגון
ורב העלה והימנויות בירר עליית

פרטי דיןים בשכירות בתים

שאלת א'

אדם שבנה חידת דיר האם מהוויב להסיף תשלום עבור הוצאות של הבניין יותר מאשר הדיריים?

תשובה

דברים הנעשים לבניין לשנים רבות וחובתו של המשכיר לשלם. אינם עבור הוצאות ועד בית, חשמל, ניקיון מהויב השוכר. וכן הוצאות החזקת הגינון. כגון שהם דברים שננה מהם השכר והם דברים עראים, אבל דברים קבועים מוטל על המשכיר חותת התשלומים.

ובאמת היה מקום לומר שכיון שכבר משלם המשכיר את חלק דירתו אף אין הוא צריך לשלם חלק לפחות מהחידת דירו. אמן, למשעה כיון שבנה חידת דיר מלילא גדלה הנANTA, והוא נגה יותר מאשר הדיריים. על כן הוא צריך לשלם יותר מכלום, אמן כבר בירנו (גיגון מס' 1 ו2) שגם גודל היחידה דיר או רגילה (כט' מ"ד) צריך לשלם חלק מלא, ואם היא ייחידה דיר קטנה ישם חצי.

שאלת ב'

אדם שבנה חידת דיר בג הבניין ומשלם השוכר חלקו מוגניןין, האם מוטל עליו והבדית לדאג שינקו את מדנות ביתו לחידת הדירו?

תשובה

אי אפשר להשכיר את ועד הבית לנוקות את המדרגות העולות לחידת הדירו, למורת שהוא משלם את חלקו לעניין הבניין. כיון שאי אפשר להשכיר אותו להיות שותפים במדורות אלו. ועל אף שהסכימים כולם לבניית ייחידה דיר, לא השעתבudo על זה לשלם עניין הבניין המדרגות, שעל דעתך לא הסכימו. ומכל מקום למורת שלא מנקים את המדרגות של הדור ביחסה, מהויבים השוכרים את היחידה דיר להשתתף בינוין של שאר המדרגות מאחר שנרגנס מהם ומשתמשים בהם.

בעומק ההלכה

בחד' הגאון רבי יצחק מוריולם שליט"א
רב קיק שטייל זותם וסוציא' ברש"ב העז

לא אמר ר'צאה, 'עליה ויבוא' בברכת המזון, וכבר אמר בא'

שאלת: יש לעין בהא דכתב השו"ע קפ"ח הלכה זו: טעה ולא הזכיר של שבת אמר בא"י אמרה שנתן שבתות וכו': שת"ז: ומ"ש אמרינו יודע נוסח והזכיר להזר לראש (ט"ז וא"ז) אבל אם יודע ההתחלה והסיום אף שאינו יודע שאר הנוסח כראוי אין צריך להזר (ט"ז): ש"ע: ואם טעה ולא הזכיר של י"ט אמר בא"י אמר נתן ימים טובים וכו', וכל ברכת הלו בשם ומלאות. והא דסגי בהר' ברכה דוקא כשנזכר קודם להזר לראש המזון. ונזכר עד שהתחילה הטוב והמטיב אבל אם לא נזכר עד שהתחילה הטוב והמטיב צריך לומר את ברכת רצה, וכייד עשה מי. שלא אמר רצה בשבת, עליה ויבוא בימים טובים, וכן אמר בא"י אמר למדני וזרק כדי שיוכלו לומר את ברכת רצה, ויעלה ויבוא בברכת בונה ירושלים, או שישים בונה ירושלים ואחכ' יאמר ברכת אשר נתן.

הלכה זו: אם טעה ולא הזכיר בה של ראש חדש בגין בלילה או מברך שנתן ראי' חידושים וכו' ואני חותם בה: שת"ז: וד' הלבוש לאומרה בשם מלכות וכו': ש"ע: והוא שנזכר קודם להזר לראש המזון. לא נזכר עד שהתחילה הטוב והמטיב אבל אם לא נזכר עד שהתחילה הטוב והמטיב אינו harus פפני שאיןו חייב לאכול פת כדי שיתחייב ברכת המזון. וחול המועד דט' קר".

הלכה ח': סעודה שלישית בשבת דינה כר"ח: שת"ז: ע"ג דלקת הילה צריכה לאכול פת וכו' מ"מ בגין קי"א שאנו חייב לאכול פת וא"כ אינו חייב להזר ללילה ואחת של יום (שם) ספק ברכות להקל, וה"ה למי שאכל סעודה רביעית בשבת (מ"א) וביצט דוקא בסעודה אחת של לילה וחתום של יום (שם).

כיצד עשה מי שלא אמר עליה ויבוא בר"ח, וזהו. או שלא אמר עליה ויבוא בסעודה שלישית ביום טוב, וכן אחר שאמיר בא".

תשובה: ואשר נראה דנה רביון ה"שתיל זותם הבא דמי שאנו יודע נוסח זה צריך להזר לראש. והני דאין מועל עד לומר עתה רצה או עליה ויבוא. שנראה שחכמים תקנו בדוקא ברכה בפני עצמה ולא חשו לו שמוסיפים ברכה נוספת, וזהו התקין הטוב והזיך לאי אמרת רצה או עליה ויבוא, ועיין עד לרביון ה"שתיל זותם" בסימון קי"ד שכחוב: ומה שלא תקנו ברכה בפני עצמה בעקבות מקום שנזכר [היא דשכח לומר מוריין הגשם] כמו בברכת המזון שאם שכח קובע ברכה את של שבת דהכא הי הפסק ול"ד לברכת המזון התרעם כבר סייס הברכה דהטוב והמטיב ביבנה תקונה (ב"י הר"מ), ע"כ. שעולה דלקת הילה אמירות ברכה בפני עצמה הוא הטוב והמויל, וכשלא שירך זה, סגי באמירות המאורע עצמו בלבד.

ואם נראה דלא מביא בר"ח וחוזם" וסעודה שלישית בשבת דהוזן Adams שכח אינו חזר, דמסתבר שיאמר הברכה כתקונה סייס בונה ירושלים ואחכ' יאמר אשר נתן, ואורחותנה השתה לתרויהו.

ולמה יאמר למדני חוקין, שהרי ברכת בונה ירושלים אינה בטללה, ומaira יש לפניו תיקון מעיל' דבזה פצחים הcummins, שנראת גם דוחו נפה נמי מונה בתוך תקנת חכמים לומר אשר נתקן. מוכ"ש סעודה שלישית ביום טוב או סעודה רביעית בשבת סייס הברכה ואחכ' יאמר אשר נתן.

ועדיין יש מקום לומר בדבשתי סעודות בשבת ושתי סעודות ביום טוב, מי שאנו יודע הנוסח אשר נתן יאמר למדני חוקין, כדי שיוכלו לומר רצה, עליה ויבוא, ברכת בונה ירושלים שהרי אם לא עישה כן צריך הוא להזר וברכו' ראותן בטללה.

ואפשר גם בסעודות ר'ח' חוזם, וסעודה שלישית ורביעית בשבת כסעודה שלישית ורביעית ביום טוב, מי שאנו יודע הנוסח, יעלה ויבוא, ברכת בונה ירושלים, יאמר למדני חוקין כדי שיוכלו לומר רצה, ויהי לזרם שכך כל אחד ואחד שבא, קיבלה והגמ' שכבר דברינו שכל מקום שאמרו שאינו חזר היא דהיכא דנזכר אחר שאמר בא"י שסמסי הברכה אף שמאפסי מרירת המאורע דזה גופה חילק מהויב שאיו חזר, שאני הכא דחכם תקין בו רצתת אשר נתן, ומוניה כאן דריש לתקן כל שאפשר, ורק שכבר התחילה הטוב והמטיב מתחילה עיקר הרון שאינו חזר, ויל.

זכור להולכים

הנה תורה כדי עירוב הגליאן, נתברשנו כי לדבון לב נלקחה מעמנו אשח חבר, הרבנית יהודית צובייר זיל' אשח רבינו והגדול כמורה' יוסף ב'ר' יעקב צובייר זוקל'יה, אשר עמדו לימיון במסירות ואמננות, וודאגה לכל מחסותו בכדי שיוכלו לישב על התורה והעבודה. וכבר ספדו ומנו מעלה תרבות.

נצטט מעת מהפסחיו של מ'ר' ראש המוסדות הגאון המקובל רבי עזריאל מנצור שליט'א.

"נדוע בשיעים בעלה בשבעתו עם קני ארץ",ఆיה דאגה למשפחה בכללות, אויה דאגה למורי על רע רען, לאודו כל פרט כדי שהוא יכול לשבח על עסוק בתורה, יכול לשבח לתכוב עוז, ויהיה פניו מטרdototh אחרות, ואית הכל הילא כלכלת ועשות, "ויתן טרכ' לביתה וחוק לעורטה", אם וה הבית אום זה אשים לשאלות, פוקדים לופואה, פוקדים לעצה, והרבנית עמודות מאירה את פניה לכל אחד ואחד שבא, קיבלה אותם כמו את הבניין שלו, במאר' פניהם, בשמחת לב, כי הרינישה וידעה שהחיות של הבית זה רק עיי' התורה. חבל על דאבדין, תג'צ'בה.

מוסדות שובי נשפי, מפעל ארחות ההלכה.

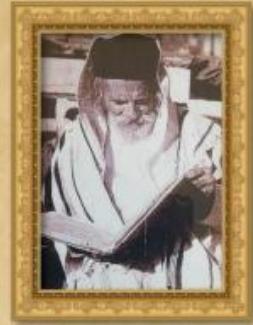
שם הגדוליים

כמו"ר מארי נתן חובשי הגד (הסבא) זצוק"ל

שהיה בביתו של הרב מושולם, את כל חילו נתן לתורה והגה בה יומם ולילה, בורח היה מן הכלבו, ובאמוריו פיו המפיק מוגליות ומאור פניו קירב את הרבים. שימוש בשלה יציר מוחך ובקהל העבר הריעד כל לב, ביחס ציבור מוחך ואמוריו "היחסים והוגי מדרות העליונות" היה נביא את הציבור לידי רופמות האחרון, ניחן בזיכרון מופלא ואכעה צולה עד יומו ה'כל משימים'.

מארי נתן כונה בפי כל ה'גד' (הסבא) לפי שהוא היה הזקן שכחורה, והירה דמות חביבה ונעיצה על הכל.

ביום שבת ט' י' בשבט התש"מ על סף שנת המאה לחייו כשבני משפטו סובבים אותו, ואינם מרגשים במאומה, הניח ידו על פניו, קרא את פסוק "שמע ישראל" והשיב נשמהתו ליזרו.

מארי נתן חובשי נולד בעיר שרעב בשנת התתרמ"א, עיר מלאה חכמים וסופרים מצוינים בענוה יתרה, על אף חכמתם העצומה. כל מי גדל בין החכמים ספג מהם תורה חכמה ורך ארך. כבר משלhor גערו ניכר בחריפות ושקדנותו ובמסירותו לעסוק תורה. מארי נתן עלה ארצה בשנת תרע"ב ואوها למושב לו את שכנות שערים שברכו, רבינו כשר חכמי תיכון נהג מיעץ כפיו במלאת השדה, ועשה תורהו קבוע עם חבריו הגאנונים הרב מאיר חי מזרח רכה הראשון של שערים, מארי סעד דודו, מארי סאלם שרעבי (ראש השוחטים ברוחנות), מארי יחיא דוד (בעל בית הכנסת בית דוד) ומאריך מדאר.

מארי נתן היה יד ימינו של הרב יוסף משה לרבה השני של שערים), והיה לומד עימיו בחתמدة ובקדושה יתרה, לא לפני שטבלו במקווה

מסורת כהלה

כה"ר הגאון רבי חיים צדוק שליט"א
ראש מוסדות משכנות שלום פ"ת ורב ק"ק "כנסת הגROLAH" אלעד

דברים שעומדים ברומו של עולם - תפילה בקול רם

וכר לטעם שהיבור היוצא מפי וביקו גдол יש בו הרובה יותר מהציבור יחד בקול רם כמבואר בסידורי התפילה, בגין התקון, פסוקי דזמורה, קורת שמע ועוד, לצערינו דבר זה נחروف לאחרונה, אין הכל שמים על לב חסיבות דבר זה וערכו הרם, ואפשר שישם הרוצים להידיותם לקהילות אחרות שלצערינו השתנה מנגה זו לרעה (עין ש"ת שבת הלוי ח"ז או"ח ס"י י"ד).
ה. נעימות ווofi בתפילה אחת - עיינין מודרשי שר השירים רבהעה פ' הישובת בגנים הרים מקשיבים לקהל והשמעין, מעלה ק"ש בקול אחד בדעה וטעם חד שקוושה בריך הוא אומר אני ופמלה של מקשיבים לקהל השמעין" וכו' עי"ש.
ה. בשמיות הפסוקים עוד מקטעי התפילה - וכן המשמעם בקול רם מטייעים לאדם וכן לציבור לעמדו על דיקי התיבות והגיון הנכוננו, נציגך עפ' המכואר בשער' ס"א גבי ק"ש ואף גבי שאו התפילה, ועל ידי ששמעו הביזור קוראים יהוד בקריר ובדורוק, מתעורר אליו גופה. יה"ר שנזכה וישמע ה' תפילתו ותפילת כל ישראל ברוחם. אכ"ר.

מנהיגינו מאז ומעולם שהרבה מוקטני התפילה נאמרים בצדות כל הציבור יחד בקול רם כמבואר בסידורי התפילה, בגין התקון, פסוקי דזמורה, קורת שמע ועוד, לצערינו דבר זה נחروف לאחרונה, אין הכל שמים על לב חסיבות דבר זה וערכו הרם, ואפשר שישם הרוצים להידיותם לקהילות אחרות שלצערינו השתנה מנגה זו לרעה (עין ש"ת שבת הלוי ח"ז או"ח ס"י י"ד).
מעורר הכוונה - עיינין מש"כ רבינו זיונה ומביאו הב"י בסוף ס"י נ"ו שהkol רם מעורר הכוונה. ועוד ראה נא למ"ש הב"י בסוף ס"י ס"א שם רבינו זיונה שהרבה מקומות קורין ק"ש בקול רם ומנגה יפה הוא וכרי ב. הקול החוק בכחו לעלות למלחה - הרדב"ז (הביא מ"ר והג"ר צבירי בכנה"ג ח"א עמי פ"ז) הביא מס' טעמי למלחת התפילה בקריר ובתוכם

חינוך כהלה

הר"ג רבי אלון אורק שליט"א
רב ק"ק אהחות יש" - יהוד ומונרך בת"ת משות יהודה בירח עלייה

קביעת והשתתת החינוך בילד

מקטנו למדנו תורה כפי כה הנער וכפי שנוי כמו שיזכל הנער לסבול על התהוו כידע שישע דבר מותכו בפסוקים כגון תורה צלה לנו משה וגורי פסוק שמע ישראל וכו' כדי שירם ממנה לה' תרומה ובכוורים יהא ראשית דברו בעבודת האל-תברך עכ"ל.
ולפי המתבואר עד עתה הה פירוש הנער לנער וכרי מודיש לנו שלמה ממלך באמורו "חנן לנער על פי דרכו על פי דרך ה' מדרות פירישדעב" ויש אמרום על שם שייארגמה לשיאחחים בקש ורחים על כל בית מדרשות שבעיריה, שייה הכם. ומום שנולך לא הזיאה ערשות (פי מיטטו) מבית המדרש כדי שלא ייכסו אונזין אלא דברי תורה. עכ"ל.
ההינו שלך אמרו עלי אשורי יולדתו שדאגה שמגעל קטן מאי יתתנער יורד ע"י שמעית דברי תורה ומוסך, למדנו שעצם החינוך והרגל בשמייעת דברים אלו בתחילת דרכו ונעשה טבע אצל האדם.
בדומה לה כתוב מהרי" אבוחב וחיל': עלולים ישתול אדם לחנן את בנו

כשאו באים לחנן את ילדינו והיינו בתחילת הדרכה למדות טבות ללימוד, אנו צורכים להשוו בו הרגל לדבר וה עד שיעיה חלק בלתי נפרד ממנו. וכמו ששנינו באבות חמשה תלמידים היו לו רבקה יוחנן בן זכאי וכרי הואה היה נהנה שבחון כרבי יהושע בן חנניה אשר לזרת.
וכמו ששנינו באבות חמשה תלמידים היו לו רבקה יוחנן בן זכאי וכרי הואה פירישדעב" ויש אמרום על שם שייארגמה לשיאחחים בקש ורחים על כל בית מדרשות שבעיריה, שייה הכם. ומום שנולך לא הזיאה ערשות (פי מיטטו) מבית המדרש כדי שלא ייכסו אונזין אלא דברי תורה. עכ"ל.
ההינו שלך אמרו עלי אשורי יולדתו שדאגה שמגעל קטן מאי יתתנער יורד ע"י שמעית דברי תורה ומוסך, למדנו שעצם החינוך והרגל בשמייעת דברים אלו בתחילת דרכו ונעשה טבע אצל האדם.
בדומה לה כתוב מהרי" אבוחב וחיל': עלולים ישתול אדם לחנן את בנו

רודף שלום

ווממו אף על נפשי ל��ותה. אך תhilות לאל עליון והצלחתו להימלט אני ובמהמת, לא עצורי איפלו לרצע את מנוגת שקעה השם והתקדש הים ואני עדרין נס מפחד חיות האדם וחיתת השדה, עד אשר הגעת בחזות הליל לכל הירוב. בכפר שהגעתי אליו לא דר מודע ישראל, רק מבני ישמעאל בן אברהם אבינו, מודה טוביה רישו מואביהם והיא מיטת הכנסת אורחותם, מיד כאשר בחנינו כי קדמוני בחום ובמים, והכינו בעבורינו סעודת ודןמן מן המותר בפינו.

לא ידעתי כיצד על להגוה אם לאוכל אם לאו, כי הנה הלהכה פסוקה היא שאין לאכול מהות בשבת, ומאריך הלהכה פסוקה היא שאין לאכול מהה ש恢ן הגוי בעבור יהודא שבת אף אם הגוי עושה מעצמו. בעודי חוכר ברעתנו גברוע עלי הרעב והצמא ואכלתי מכל אשר לפניהם רק עשתי גם למחרת, בשובי לבתי ליבי נקפני כליהו סרוני, על כן עניתם בזעם נפשי, נתתני דקה כופר פדיון נפשי, אויל אכפורה בעד חטאתי, והרבכתי בתפלות ותחנונים לפני בעל הרחמים לכפר עוננו.

שאלו הרב, האם האם המשעה נתפרנס ברכבים, ענהו לא, לא נתפרנס הענין כלל, הרב הוא היחיד מלבד אשען תעלומות ואנכי אכפורה בעל המשעה, איפלו לאגמי ביתו לא שחטאתי דבר המשעה עד היום הזה, כי לא רצתי שיתפרנס והוא בחילול שבת בפרהסאי.

שאלו הרב, האם הנךחושב כי נמחה עונגן לפני יושב מודום? ענהוDOI ודיי כבוד הרב, הלא מקרה מלא הוא כי אל ממוק נושא עון ועובר על פשע כבו, שאלו הרב כי ובוחת את כל הונן לצדקתו, או שמא שפט כל גוף בתענית, לא השיב האיש כשעדין איינו מבן להיכן חותר הרב בשאלותיו, רק חלק קטן.

אמר לו הרב לא הנך איש עסקים ממלotta, הריני להצעע לך עסקה שערוכה לא סיווא באפו, האם בו צורך לשמעו עתה התפלל האיש יותר והරהר בלביו, על איזו עסקה הרב מדבר, מה בין עניין זה לבן עניין משא ומתן. וכשתמיהה גודלה על פניו השיב, אם הרב מציע עסקה, ועוד מועד שערכה לא יסוא באפו ודאי שחפה אני בעסקה.

אמר לו הרב בעסקה זו ושאני מציע לך היא עם רבונו של עולם, אם רצונך שימחול לך על "מחלילה מוות יומת" אף אתה תמהל לחבירך כמשמעותה, ונסתיריה רק כאשר עברך כבר שעת חצות היום, ככלפי עוד אמר חוץ ל"ל" שטה לא בדברים ייסינו בדברים" וכמו שפסקנו בבית הדין, ולא כפי שדרשת בקצוף ממון רב הלבנת חבירך ברכבים. בשמעו את הדברים היוציאים מפי איש טהור חרדו הדברים לילבו, ונגענו בו כמה קורות חרוכ. עד אשר געה במכינה ואמר רב' שלחתי והוא רחום כפר עון, הילך ונתפיע עמו ומחל לו בלב שלם.

(על פי תולדות הרשב"ז)

בדורות מערב תימן שוכנתה "שורע" אחד הריכוזים הגדולים של יהדות תימן, כל ההוגה את השם "שורע" אינו יכול שלא להזכיר בדמיות היהוד שפיארו את המקום ושם יצא לתהילה בכל העולם, מהר ורבינו הרש"ש, רבינו שלום שבוי, ועוד רכבי. אנשי המקום אmons לבושים בפשתות גדולות, אך חחת אותו מעטה מסתירות דמיות הו ענק עולם, הבקאים בכל חזרי תורה, וכל מעיניהם הוא אך ורק עסוק התורה, באמצעות מיהודים הם במינים בענונות התיירה בקדושיםם ובגדותם.

בעירה "אל חציז'" שבמחוז מכב' מרכז שרעב ח' השקרן הנגדל, הגאון הקדוש והחרoxic כמותה ר' רצין (רצ'א) מנמי זוק'ל, כבר כבן עשרים ותשים שנה נסמרק כחבר בית הדין, רビינו עליה ונוצרף לשמש כחבר בית הדין. שלימים נתקבש לשמש כאב בית הדין.

פעם הזדמן לפתח בית הדין מקרה בו תעב האחד את חבירו על עלי ענייני אונאת דברים, התובע טענות ביפוי כי הונה וצער אותו ריבות של אדון, ואף הביא עדים על כן, שטעו הדיינים את הטענות, חקרו את העדים, לבנו את הרביבים, והגיעו לכל הכרעה כי צוק התובע, ונזכרנו כי הנה את חבירו שלא כדין, ונזכרנו לו עונת נשפ מורה. כדי רצין של ר' רצין הוכיח את התובע להתנצל ולבקש מחיליל, בעוד נתבעם קובל עליו את הדין, וקבע על עצמו לפיס את רעו, וכי לא ישוב עוד לכלה. התובע לא אבה לשמעו, ודרש כי "יקוב הדין את החור", ודרש מהנתבע לשלם לו פיצויים גבויים במיחיה, בתוספת התנצלות פומבית לעניין כל דבר ששפיטלו עד עפר, וכבראה אף יירום להפסקה המשחר עמו וממילא ירד מנכסיו.

מארדי רצין מנמי אב בית הדין בקש לדוחות את פסק הדין למועד אחר, הנוגנים שבאו איש לבתו לדאות כדי פול דבר. לאחר מכן שלח הרב ליראה לתבעו לדדרה, ושוחח עמו בידידות, כי הוי דבריו אילין, בני שם אב כבוד לאלהי ישראל ווון לו תורה, שआורת עבריה מימיך? השיב לו ברורת ובחללה, הן, שאלו הרב מה טיבה של עבריה וזה ענה לו כשבושה נסוכה על פניו, לרגל עבדות נמצאה אני ריבות בין הגויים, ונזכר אני לצתת את ביתי ביום ראשון בשבוע, ואני חזר אל ביום שישי בשעת חצות היום לעור. וום שיש אח נזמנה לי עסקה חשובה מאד שרווחה הנון בצדיה עם אח מערשי הגויים, העסקה התארכה מעבר למצבה, ונסתיריה רק כאשר עברך כבר שעת חצות היום, ככלפי עוד אורכה הדרך ומשובצת מואד ובזה מצויים לא זאת שודדי דרכיהם וחיות רעוון, ואני אנה איבי א. למרות ואת על מנת שלא יאזור לי בני ביתו הרוגלים שאני חזרך כל ערוב שבת, ומשלא אופעתי תיכנס דאגה כלבם, יצאתי לדרכ שchapתי תרינה שאספיק להגוע בלבתי קודם נכנסת השבת. אמnen ריבות מחשבות לבב איש, ובוועדי מוחלך בדרכ שאן באופק לא מקום ישוב ולא הולכי דרכים, התגנול עלי שודדים ובבזו את כל רוכשי,

כל קוראי העלון

כל מי שיש בידו כתבי-ID או ID'ות
על חכמי תימן וכך'
נשמע שיפנו למערכת על מנת שנוכל
לפרסום אותם במודולים המתאימים.
ברכת התורה מערכת 'מוסרה'

**לזכות ולצלחת ידידינו היקר וה נכבד
אהרן חנניה בן לאה עג'מי הי"ז
רعيיתו, וכל בני ביתו והנלוים אליהם**